

Bilag 2.

Landbrugsministeriet.

København, den 10. Februar 1931.

Med Henviisning til det ærede Udvalgs Skrivelse af 5. d. M. med Anmodning om Besvarelse af Spørgsmaal vedrørende

1. den i Lovforslagets § 2, Stk. 2. c., omhandlede Nødslagtning,
2. den i Lovforslagets § 5, 1 in fine, indeholdte Sætning „for saa vidt Slagtingen er sket for Slagteriets (Slagtehusets) egen eller — hvis det er et Andelsselskab — de enkelte producerende Andelshaveres Regning“ samt
3. den af Landbrugsministeriet den 30. Oktober (er November) 1928 godkendte Normallønskala vedrørende Betaling for kommunal Kødkontrol i Kommuner, hvor der ikke er offentligt Slagtehus,

skal man herved meddele følgende:

ad 1. I Lovforslagets § 5, Stk. 4, sidste Punktum, er det fastsat, at Kød og Slagteaffald af nødslagtede Dyr ikke maa indføres og forhandles i Kommuner, hvor der er paabudt Kødkontrol. Der er ikke foreskrevet nogen Stempling af Kød af nødslagtede Dyr, men det følger af Bestemmelsen i § 4 i Lov Nr. 245 af 27. Maj 1908 om Tilsyn med Udførsel af Kød m. m., at Kød og Slagteaffald af nødslagtede Dyr ikke maa falbydes, forhandles eller her fra Landet udføres, medmindre en autoriseret Dyr læge efter Regler, som udfærdiges af Landbrugsministeren, udsteder Attest for, at Kødet og Slagteaffaldet er anvendeligt til Menneskeføde, og i Medfør heraf er det i § 3 i Landbrugsministeriets Bekendtgørelse Nr. 256 af 23. November 1908 angaaende Salg og Udførsel af Kød og Slagteaffald af syge Dyr fastsat, at disse Attester kan udstedes af enhver autoriseret Dyr læge, for saa vidt det ikke drejer sig om Dyr, der slagtes paa de af Landbrugsministeriet autoriserede Slagterier. I øvrigt findes der Regler om Nødslagtning i de fleste Sundhedsvedtægter.

ad 2. Som det fremgaar af Bemærkningerne til § 5 til det i Rigsdagsamlingen 1929—30 fremsatte Forslag til Lov om indenrigs Kødkontrol, jfr. Tillæg A. Sp. 3222 f., har Justitsministeriet i Bekendtgørelse Nr. 176 af 19. August 1911 om indenrigs Kødkontrol i Medfør af Lov Nr. 104 af 13. Maj 1911, for at beskytte de offentlige Slagtehusenes berettigede Interesser, udtalt, at det er en Selvfølge, at den i Lovens § 5 anførte Adkomst til Forhandling og Indførsel af Kød og Slagteaffald stammende fra Eksportslagterierne kun er hjemlet for Varer hidrørende fra Slagtninger for Eksportslagteriernes egen Regning, hvormed maa sidestilles de enkelte producerende Andelshavere, og at det vilde være et groft Misbrug, der maatte give Anledning til alvorlig Indskriden efter Lovens og Sundhedsvedtægternes Bestemmelser og eventuelt til Tilbagetagelse af Anerkendelsen som Eksportslagteri, om et Eksportslagteri enten vilde tillade private Slagtere at slagte i dets Lokaler for derigennem at erhverve den ved Lovens § 5 hjemlede Fordel, eller om det i samme Øjemed vilde paatage sig Slagtning for andre Slagteres Regning. Til denne Afgørelse har Landbrugsministeriet ved forskellige Lejligheder sluttet sig; men Spørgsmaalet henhører under Domstolenes Afgørelse, da Lovgivningsmagten ikke